

[Thoft]

forbindelse med flygtninge og immigranter, er der selvfølgelig ikke tale om flygtning A. Olsen fra Libanon, så er der tale om en generel beskrivelse af den praksis, man anvender. Når vi taler om disse ting, er det, fordi vi synes, at en demokratisk debat og en demokratisk kontrol forudsætter, at man lægger de generelle retningslinjer på bordet, og så kan folketinget diskutere, om man er enig i disse generelle retningslinjer eller man er uenig heri.

Jeg vil gerne nævne et eksempel på den næsten Kafkaske praksis, vi har på området. Den 17. september 1985 oplyste justitsministeren på et spørgsmål om, hvad der er kriterierne for registrering her i landet, at de er klassificerede. Man kan end ikke få at vide, hvor mange der er registreret, man kan heller ikke få at vide, om de er registreret og dømt for strafbare handlinger; også dette er hemmeligt. Vi kan ikke få kriterierne, og vi kan ikke få at vide, hvor mange der er, og når vi går hårdere på justitsministeren og beder om statistikker på enkelte områder, så svarer justitsministeren, at der ikke er statistikker.

Men når vi læser politiets årsberetning, kan vi se, at det næsten er helt ned i detaljen, hvor mange cykeltyverier og cykellygteovertrædelser politiet har registreret. Altså, normalt kan man godt skaffe alle disse detaljer, men når det drejer sig om politiets efterretningstjeneste, f.eks. hvor mange aflytninger politiets efterretningstjeneste og/eller forsvarets efterretningstjeneste har fået domstolskendelser til, er det ikke muligt at give disse svar, til trods for at alt tyder på, at der sidder en hr. gummistempel ved Københavns byret og giver alle disse tilladelser, for det foregår ikke rundt omkring i de enkelte retskredse; det fik vi jo klart dokumenteret i forbindelse med aflytningssagen om Tvind.

Hr. Ole Espersen siger, at det er uhensigtsmæssigt, at vi gennem vore bemærkninger til forslaget vil være med til at legitimere f.eks. fotoregistrering af demonstrationer eller efterretningstjenestens kontrol med faglige organisationer. I den forbindelse vil jeg understrege, at det selvfølgelig ikke har været vores hensigt at legitimere disse aktiviteter. Jeg mener bare ved flittig avislæsning at kunne konstatere, at alt tyder på, at en sådan registrering sker. Jeg er utilfreds med, at den sker, og jeg ønsker den afskaffet. Jeg synes, det er skandaløst, at vi kan konstatere, at der

i Århus, når havnearbejderne har haft en i øvrigt aldeles fredssommelig demonstration, har siddet folk oppe i politiets lokaler på Vestre Allé og fotograferet hele demonstrationen med meget store telelinser – det kan vi se på fotografier, som andre fotografer har taget. Det er ikke en måde at arbejde på.

Når vi så spørger om disse forhold, får vi at vide, at det var til de enkelte politifolks private albums, men til det formål sidder man jo ikke oppe i politiets lokaler og fotograferer demonstrationer med sådan nogle telekanoner.

Men disse ting sker altså, og jeg synes, det var rimeligt, om vi på papiret i politiets og forsvarets årlige beretninger fik at vide, at det foregår sådan. Så kan vi bagefter tage en demokratisk debat om, hvorvidt vi i folketinget vil finde os i, at tingene foregår på den måde. Det synes jeg er grundlaget for en demokratisk kontrol med disse forhold.

Det har ikke været hverken SF's eller VS' formål med forslaget at afskaffe tjenesterne, og i den henseende mener jeg fru Inger Stilling Pedersen fuldstændig misforstod forslaget. Formålet med forslaget er ikke at afskaffe tjenesterne, men jeg synes, tjenesternes virksomhed bør begrænses overordentlig meget, og jeg synes ligesom hr. Bernhard Baunsgaard, at det er bekymrende, at efterretningstjenesterne kan arbejde så ihærdigt, som det sker, og som vi kan læse om det i aviserne, og dér ser vi nok endda kun den allerøverste del af isbjerget. Sommerens begivenheder i forbindelse med de interne publikationer var jo et godt eksempel på, at vi fik set en lille del af toppen.

På disse områder er det sådan, at begivenhederne når pressen 5-10 år efter, at de er foregået. Lad mig nævne den affære, som har været undersøgt af en kommissionsdomstol, nemlig Hetleraffæren, som var en meget bekymrende affære, hvor Militærnægterforeningens generalforsamling, som jeg selv havde fornøjelsen at deltage i, blev aflyttet af en fyr, der lå ude i en grøn bil osv. Den slags fænomener kommer ikke frem fra den ene dag til den anden. Der går en passende tid, og der skal være nogle, der er åbenmundede – ellers får vi ikke noget at vide om disse ting – eller også skal politiet lave en bøj, sådan som det skete, da nogle faglige demonstranter fra Århus tog til La Cabana for at demonstrere. De blev arresteret undervejs, og